

Namn: Amanda Wickman
Utbildning: Scen- och teaterteknologi
Examensprojekt: The Black Rose Trick
Arbetsuppgifter: Scenografiansvarig, rekvisitör, projektledare
Konstnärlig ledare: Signa Sörensen.
Samarbetspartner: Kanonhallen Köpenhamn och K3
Handledare: Håkan Magnusson

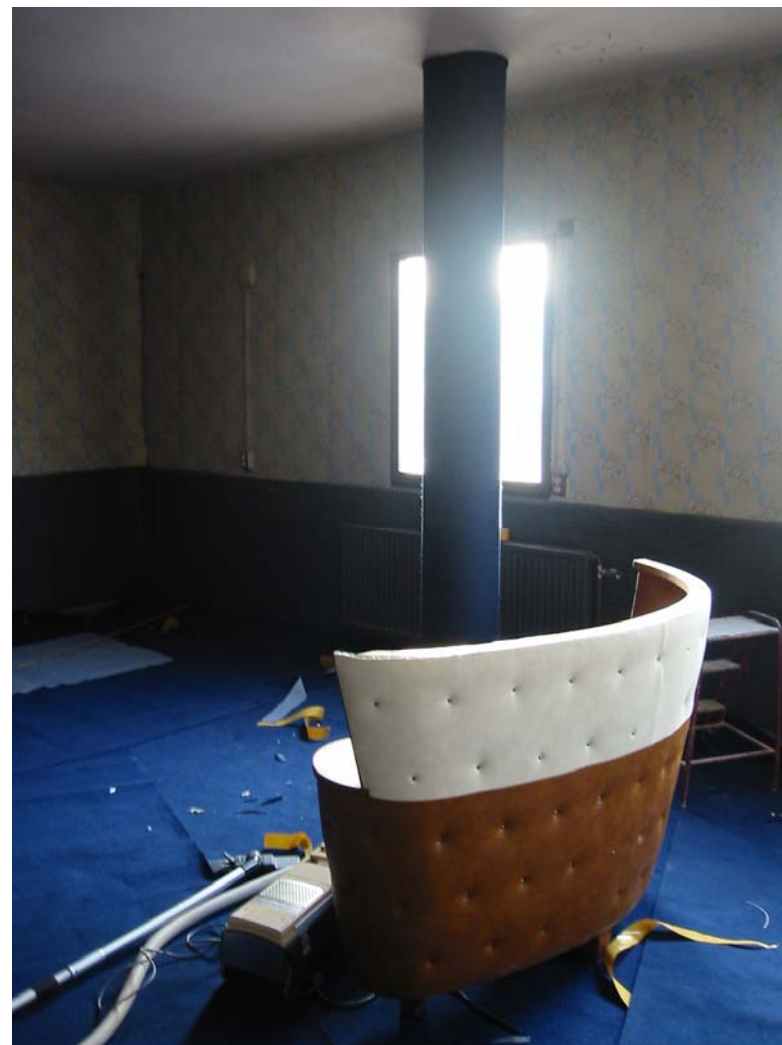

Innehållsförteckning

1. Inledning	5
1.1. Signa Sörensen	5
1.2. The Black Rose Trick från en gästs perspektiv	5
2. Arbetsprocessen	13
2.1. Arbetet inleds	13
2.2. Personalbrist	15
2.3. Huset tar form	16
2.4. Tillstånd och säkerhet	18
2.5. Arbetsledare och mamma	20
3. Hotelllets olika delar	23
3.1. Hotellrummen	23
3.2. Lobby och inskrivningsrummet	27
3.3. Kontrollrummet	35
3.4. Restaurangen	37
3.5. Sjukhuset	42
3.6. Städtrummet	45
3.7. Divarummet	46
3.8. Bröllopssviten	47
3.9. Källaren	48
4. Sammanfattning	51

4.1. Kritiska punkter	51
-----------------------	----

5. Tack till	55
--------------	----

1. Inledning

Jag har under perioden oktober 2004 - april 2005 arbetat med projektet The Black Rose Trick som mitt examensarbete. Jag har i huvudsak verkat som scenografiansvarig, rekvisitör och projektledare. The Black Rose Trick var ett samarbete mellan den danska scenkonstnären Signa Sörensen, Kanonhallen i Köpenhamn (en teaterorganisation där fristående grupper kan hyra in sig) och Malmö högskola, K3.

I denna text ska jag redogöra för min arbetsinsats i projektet. Redovisningen sträcker sig från dom första planeringsmötena i oktober fram till öppnandet av hotellet den 4:e mars. Jag väljer att sluta redovisningen där eftersom min roll under öppethållandet var relativt nedtonad. Mer information om projektets organisation kan man finna i Carolin Andersson och Hanna Sersams rapporter. Jag avstår från att diskutera projektets innehåll eller konstnärliga form och tar inte heller upp de relevanta etiska frågorna. För en diskussion av dessa hänvisar jag till Helga Ottengrens rapport. Samtliga dessa går att finna på www.webzone.mah.se För fotografierna i arbetet står Joel Kästel, Carolin Andersson, Rodan Tekle och jag själv.

Arbetsprocessen med dess många problem, från arbetets inledning till hotellets öppnande, beskrivs i del två. I del tre beskrivs det scenografiska arbetet i detalj, rum för rum. I sammanfattningen tar jag slutligen upp ett antal kritiska frågor om främst projektets organisation.

Innan jag går in på redogörelsen för projektets tillkomst, vill jag dels kort presentera konstnären Signa Sörensen, dels ge läsaren en bild av vad The Black Rose Trick var för något.

1.1. Signa Sörensen

Signa Sörensens är en av de mest uppmärksammade unga danska konstnärerna och är mest känd i Sverige för Night Finder 2 (Malmö Festivalen 2004) och 57 beds (Kanonhallen - Köpenhamn 2004). Signa tar sin utgångspunkt i sin bakgrund som installationskonstnär. I sina föreställningar bryter hon barriären mellan besökare och konstverket genom att publiken får interagera i föreställningen. Signa är utbildad konsthistoriker men hämtar även inspiration från sin bakgrund som champagneflicka på Köpenhamns nattklubbar.

1.2. The Black Rose Trick från en gästs perspektiv

I The Black Rose Trick fanns det inte någon bestämd handling, bara en grundsituation som alla inblandade fick ta del av. Utifrån den fiktionen skapade alla sin egen historia och föreställningen tog form. Publikens närvaro och integration blev lika verklig som den värld dom befann sig i. För att få en scenografisk bild av hotellet och en känsla av hur det var under dom tio dagar det var öppet har jag bett min bror Casper Wickman att skriva om sina upplevelser.

På Suezgatan 11 i Malmö kunde man under perioden den 4 mars till den 14 mars dygnet runt besöka hotellet the Black Rose Trick. Hotellet var beläget intill kanalen och en svart-vit gammal ljusskylt med hotellets namn var det enda som avslöjade sig i vintermörkret (bild 1).

Redan innan gästerna skrivit in sig möts dom av ockupationsmaktens närvaro. Gäster som inte står exemplariskt i den långa kön som sträcker sig längs väggen i entrékorridoren blir omedelbart

Bild 1. Entrén till hotellet.

adresserade av de ständigt närvarande militärerna av skiftande grad. -Please gentlemen! Stand in the line. If everybody follows the procedures and obey the roles, this will be over soon. Kapten Olga har sina skinnhanskar instoppade under sina axelrevärer samtidigt som hon med händerna hårt korsade bakom ryggen marscherar fram och tillbaka längs kön och tillrättavisar de stumma och chockade gästerna. Hennes och resten av militärernas brutna Engelska känns främmande och är utdragen och samtidigt äckligt auktoritär.

Bakom receptionsdisken står två stiliga unga män med namnen Cody och Jonny Barranow (bild 2). Båda jobbar snabbt och effektivt utan att för den delen avvika en sekund från sin omänskliga serviceperfektionism. Inte bara skall hotellets alla gäster skrivas in och tas om hand, dessutom skall ockupationsmakten, som går under benämningen "State", tillfredställas.

Till alla gäster utfärdas nämligen ett hotellpass med fingeravtryck, identitetsnummer och in- och utskrivningsdatum. Gästerna skall alltid bära sitt pass och kan när som helst kontrolleras av militären (bild 3- 4).

Bild 2. Receptionen.

Bild 3. Gäster som väntar på inskrivning.

Utan varken förklaring eller uppenbar orsak antecknar någon av officerarna ibland information om gästen i passet. The State informerar om att världen för tillfället är uppdelad i tre

Bild 4. Generalen.

huvudregioner: den bruna, den blå och den vita. Hotellet ligger i den bruna regionen. Alla gäster måste fylla i ett frågeformulär som behandlar gästens civilstånd och hälsostatus. Gästen skall dessutom ta ställning till om hon eller han medger att delta i odefinierade experiment. För att få vistas på hotellet måste alla gäster genomgå en så kallad inskridningsprocedur vilken innebär att gästerna i grupper om runt 10 samlas i ett skolsalsliknande rum innanför en skyddsrumsdörr av solitt stål (bild 5 och 6).

En lika serviceinriktad ung kvinna informerar gästerna om de förhållningsregler som råder på hotellet. Hon övervakas eller möjligen stöds av en ung grönnklädd militär som även han står med händerna på ryggen. De yngre och till skillnad från befälen simpelt klädda soldaterna utstrålar maskinell lojalitet. Den spinkigaste och vad jag uppfattade som mest lojala och obehagliga av soldaterna går runt som en stålfjäder i hotellet och passar ständigt upp på alla officerare. Han har händerna reglementsenligt knutna på ryggen så hårt att fingrarna vitnar.

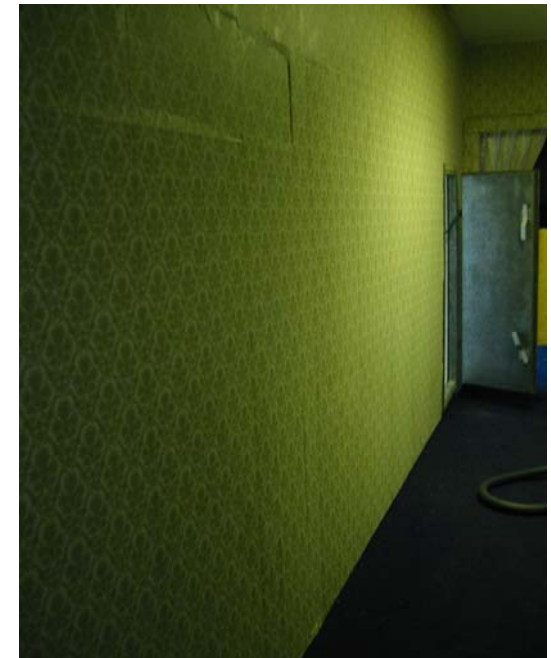

Bild 5. Entrén till inskrivningslokalen.

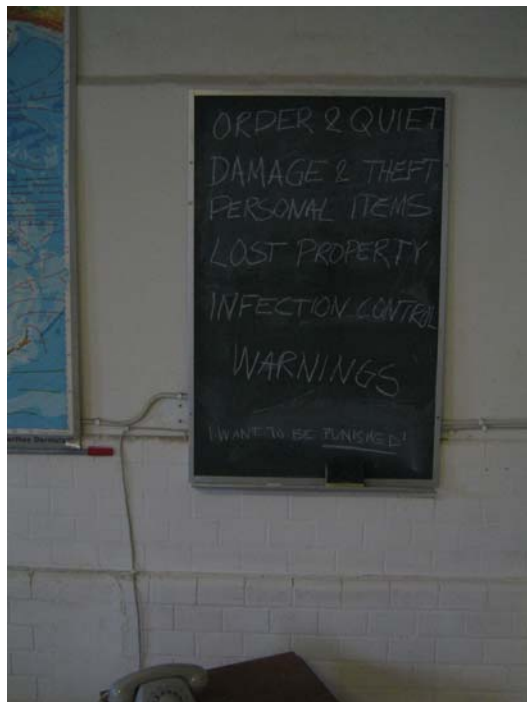

Bild 6. Inskrivningslokalen.

Världen har inte bara drabbats av krig utan även ett snabbt spridande virus som går under namnet E N D-virus. För att försäkra sig om allmän säkerhet måste alla gäster genomgå en sjukdomsundersökning på sjukhuset som ligger på andra våningen (Bild 7-9). Förvirrad och aningen skärrad blir jag avvisad från rummet och ombedd att omedelbart bege mig till sjukhuset. I hotellreceptionen är stämningen lugn men spänd. Nyanlända gäster sitter ner i soffgrupperna och fyller i sina "donationskort" i väntan på att.

Bild 7-9. Sjukhuset.

påbörja inskrivningsproceduren. Det råder ett lågt sorl av röster och i bakgrunden hörs 40-tals musik. Osäker och överröst av intryck beger jag mig in i hotellet för att söka upp sjukhuset. Stämningen på hotellet får mig att omedelbart gå in i en egen roll och jag finner det genast naturligt att följa skådespelet som för tillfället ter sig som verklighet för mig. Det första rummet som ligger intill receptionen har ena väggen fylld av TV-monitorer. En tyst samling gäster sitter och står i en halvcirkel

kring skärmväggen (bild 10). Varje rum i hotellet är övervakat med kamera och från det så kallade kontrollrummet kan både gäster, personal och militär få en bra överblick över vad som händer på hotellet. På en av skärmarna sitter en man i pyjamas och dinglar med benen från sjukhussängen (bild 11-12). Han stirrar med död blick i riktning mot kameran, dock ej in i kameran, helt apatisk som om han var i en annan värld.

Bild 10. Kontrollrummet.

Bild 11-12. Kameraövervakningen i det kala kontrollrummet vid restaurangen.

Jag får senare reda på att han heter Dr Flischer och är eller snarare var forskningschef på sjukhuset när militären kom. Nu irrar han runt på hotellet som om han tappat alla sina sinnen. På andra skärmar syns de olika hotellrummen och folk som ständigt är i rörelse. Jag frågar en av militärerna om vägen till sjukhuset och blir visad längs

ringlande korridorer och upp för en stentrappa med järnräcken till övervåningen (bild 13). Där blir jag mottagen av en sjuksköterska som leder mig förbi ett form av sminkrum där det sitter uppklädda översminkade damer med avancerade frisyurer och djupt skurna aftonklänningar. Jag möts av deras blickar utan större entusiasm när jag passerar (bild 14-16). På sjukhuset läggs jag på en brits och blir undersökt av sjuksköterskan som presenterat sig som Miss Tennessee. Hon är klädd i en kort vit åtsittande sjukhusdräkt som är knäppt på framsidan. Hon undersöker mina ögon, hjärta och frågar mig en massa frågor om mitt allmänna fysiska och psykiska tillstånd. En läkare tillkallas för ett ögonblick för att rådfrågas. Efter kontrollen antecknar Tennessee något i mitt pass och meddelar att jag nu kan röra mig fritt på hotellet.

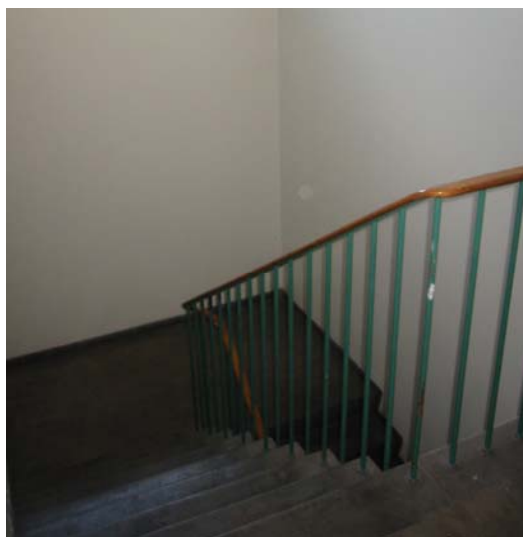

Bild 13. Stentrappan upp till sjukhuset.

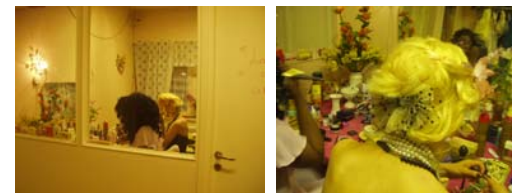

Bild 14-16. Sminkrummet.

Riktigt förvirrad och lite förvånad över det minutiösa kontrollförfarandet beger jag mig ut ur sjukhusrummet samtidigt som jag för första gången kan ta mig tid att ordentligt studera miljön jag har

hamnat i. Då inskrivningsprocessen var så uppstyrd fanns det inte tid att reflektera över alla intryck och den kusliga miljön som ger en känsla av östtyskland efter andra världskriget. Sjukhuset är uppdelat i flera rum längs en korridor som alla har stora glasfönster. Det pågår någon form av verksamhet i alla rum. Gruppterapi pågår i ett rum samtidigt som en samling sjuksköterskor sitter och röker vid ett skrivbord i rummet bredvid (bild 17). Jag ger mig ner en våning och passerar åter sminkrummet med damerna. En rakad man med smoking blir sminkad av damerna. Han drar in kinderna och granskar rougen i en spegel. Rummet bredvid ser ut som en tvättstuga. Här sitter en samling cleaning ladies och pratar. Även de är minimalt klädda med korta svarta kjolar med små förkläden som för tankarna till 30-talets hembiträden. Tapeterna är medaljongmönstrade och går i grå-blått. Överallt på hotellet finns det mängder av gammal robust elektrisk apparatur och andra udda ting som för miljön 60 år bakåt i tiden.

Bild 17. Rökande personal i sjukhuset.

På vägen till restaurangen ser jag en kamera som stirrar på mig från ett hörn uppe i taket och jag påminns om att jag ständigt är övervakad.

Restaurangen verkar vara hjärtat i hotellet. Stämningen är stilla trots att det ständigt är rörelse och fullt med människor här. Tidiga gäster gömmer sig i de många gardinförsedda båsarna som finns längs restaurangens väggar mitt emot baren och scenen. Hela rummet har formen av en kvartscirkel med bar och scen i cirkelns nav och de halvt gömda båsarna längs periferin (bild 18-21).

Bild 18. Ett av båsarna i restaurangen.

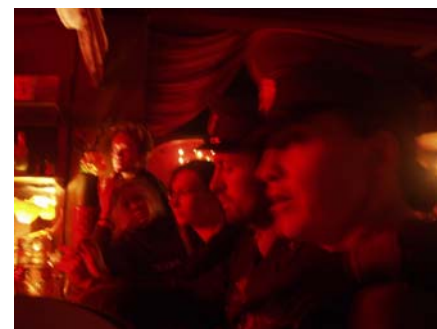
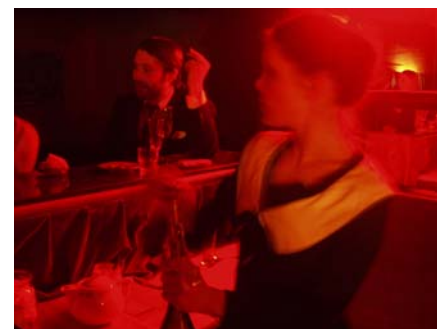
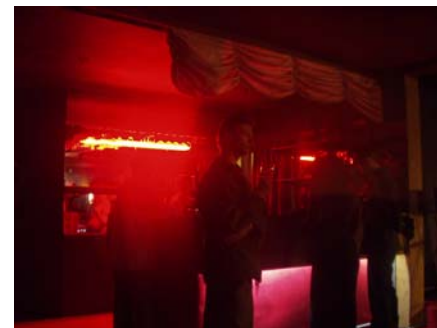

Bild 19-21. Restaurangbaren.

Tidigt blir jag introducerad för Lady Black Rose före detta man och tillika barchef, Nico Ianchesco. Han ser ut som en utsvulten vessla som inte sett dagsljus sen krigets början. Han har ständigt en cigarett i munnen och ofta barflickan Babe i sällskap. Han ömsom skäller och kladdar på henne. Vid vissa tillfällen blir det till och med riktigt obehagligt. Ett par dagar senare ser jag honom slå henne till marken och sedan drar henne skrikandes och sparkandes till sitt kontor som ligger bakom baren. Efter den obehagliga händelsen gick allt snabbt tillbaka till det vanliga igen. Ianchesco är på ett helt annat humör när jag möter honom för första gången. Han introducerar mig för Babe och bjuder in mig att spela ett parti poker med ett par få utvalda på hans kontor senare på kvällen. Jag tackar naturligtvis ja och meddelar att jag är hedrad för inbjudan. Det verkar som om Ianchesco använder Babe som en bricka i maktspelen mellan sig själv, sin ex-fru och militären. Black Rose har uppenbarligen ett förhållande med Generalen, som dom inte döljer för vare sig gäster eller kameror, som Ianchesco verkar vilja balansera med sitt förhållande med Babe. Dock märker jag tidigt att det finns ett mera komplex och mörkare maktspel än vanlig svartsjuka mellan barchefen Ianchesco och Generalen. Mina misstankar skall senare bekräftas när Ianchesco timmar eller dygn senare slås blodig och drogas av militären efter ett våldsamt slagsmål i restaurangen.

Efter att ha utforskat restaurangen och köpt en öl i baren beger jag mig ner en våning för att undersöka källaren. Källaren är enormt stor och mycket öde vad det gäller inredning och andra bekvämligheter (Bild 22). Det finns i och för sig både ett badkar och en brits av sten med tillhörande handklovar som är fästa i väggen med kedjor i ett av rummen (Bild 23). Jag skulle dock

Bild 22. Källaren

Bild 23 Tortyrkammare i källaren

dra mig för att kalla det för någon form av bekvämlighet för alla utom just den som använder utrustningen i sanningens tjänst. Väggar och golv består av betong och korridorer, små rum, mörka återvändsgränder och stora pelarsalar löser av

Bild 24. Pelarsal i källaren

varandra (bild 24). I dessa pelarsalar skall jag någon dag senare, efter en galen mans monolog och ett obehagligt övergrepp, tvingas genomgå militära disciplinövningar med Majoren. Ljuskällorna hänger långt från varandra vilket tvingar mig att passera passager som ligger i mörker (bild 25 och 26). I det innersta djupet av källaren finner jag en stängd dörr av trä med ett vapenmärke på (bild 27).

Bild 25. Källaren.

Bild 26. Dunkel passage i källaren

Jag känner igen symbolen. I det halvdunkla ljuset fumlär jag fram mitt pass. Mycket riktigt, även på mitt pass återfinner jag samma symbol av en örn med utsträckta vingar. Detta kan bara innebära att det som döljs bakom dörren på något sätt har med militären att göra. Då mina tankar genast far till tredje rikets symboler så avstår jag utan större problem från att närmare undersöka vad som gömmer sig bakom dörrarna utan beger mig snabbt upp till restaurangen igen.

Bild 27. Dörrar som leder till militärens högkvarter.

Casper Wickman

2. Arbetsprocessen

Signa Sörensen blev inbjuden av Katrine Wienkelhorn, programansvarig för kulturproducentutbildningen på Malmö högskola, att i ett samarbete med K3 göra sitt nästa performance i Malmö. På ett informationsmöte i början av oktober fick jag ta del av Signas presentation av sig själv som konstnärlig ledare och hennes arbetslag bestående av Arthur Köstler, projektledare och teknikansvarig, och Frank Baetge, skådespelare och regissör. På mötet fick jag också en presentation av själva projektet the Black Rose Trick.

Efter presentationen visade Signa bilder och videoklipp från tidigare arbeten. Jag hade själv sett hennes framförande i Magistratsparken samma sommar och var mycket förtjust i den scenografiska delen. Jag blev också mycket berörd av dom scener som visades på informationsmötet, vilka präglades av mycket våld och nakenhet. Jag visste inte om jag kunde stå för den delen av hennes konstnärsuttryck, men den scenografiska miljön var så pass inspirerande att jag valde att anmäla mitt intresse att delta i projektet.

Att göra scenografin till en så gränsöverskridande och öppen föreställning som denna – en föreställning där publiken har tillträde till alla rum; där det är tillåtet att snoka i byrålådorna; där det inte finns några baksidor på kulisserna; där det under ett och samma tak rymmer ett sjukhus, en fungerande restaurang med bar, en lobby och militärbas i källaren; kort sagt, att bygga upp en miljö så verklig att publiken inte kan skilja på verklighet och fiktion – det var en utmaning jag inte kunde motstå. Jag förstod att det skulle bli en händelse utöver det vanliga men däremot inte vilka intryck The Black Rose Trick skulle göra på mig och mitt känsloliv.

2.1. Arbetet inleds

I mitten av oktober hade jag en fördjupningskurs på kursplanen som jag använde för att så tidigt som möjligt kunna börja arbeta med The Black Rose Trick. Jag och Signa höll möten för att tillsammans komma fram till vad som skulle bli min uppgift och för att lära känna varandra. Det visade sig ganska snart att vi hade lätt att kommunicera och att vi hade liknande tankegångar när det gällde projektet och scenografin. Vi kom fram till att jag tillsammans med Signa skulle arbeta med scenografin. Vi utbytte tankar och idéer och hon visade mig böcker och bilder att inspireras av. Det viktigaste för mig vid denna tidpunkt var att finna den stil och den stämning som Signa tänkte sig för hotellet. Detta var en förutsättning för att jag skulle kunna arbeta självständigt med scenografin.

Som ett resultat av våra samtal och min fördjupningskurs gjorde jag två väskor som skulle fungera som inspirationskälla och stilexempel. Den ena väskan innehöll kläder och andra personliga ting, den andra innehöll saker som hör hemma i en hotellmiljö (bild 28-30).

Under denna period var jag på eget initiativ i gång med att finna det hus vi skulle använda oss av. Av praktiska skäl var det viktigt att det låg i närheten av skolan och tågstationen. Jag hade förslag på flera tomma hus i hamnen, inledningsvis var det sjöfartshotellet på Sittadelsvägen som stod i fokus. Huset verkade perfekt eftersom hotellverksamheten inte var igång och det förmodligen snart skulle rivas i samband med grävandet av citytunneln.

Efter att ha blivit hänvisad till otaliga män på gatukontoret och pratat i timmar i telefon, satte byråkratin stopp för vår kreativitet; den officiella domen från miljöförvaltningen skulle bara inväntas och huset skulle rivas inom en månad.

Bild 28-30. Inspirationsmaterial.

Under denna tid utvidgades mitt ansvarsområde för projektet. Utan att det hade uttalats hade jag fått det övergripande ansvaret för scenografin. Trots ideliga förfrågningar hade jag dock ännu inte fått något besked om vilken budget jag hade. Jag visste att projektet inte hade mycket pengar till hands, så jag la ribban lågt och arbetade efter mottot det finns inga pengar till scenografi – försök ändå. När vi fick det negativa beskedet om sjöfartshotellet passade jag därför på att undersöka möjligheterna att få ta vara på de saker som fanns kvar där innan det revs. Vi fick klartecken och gick igenom huset gång på gång och listade saker som kunde vara användbara. I mitten av januari rensade och monterade vi ner allt som skulle användas: lampor, sängar, fåtöljer, bord, krokar, hyllor, speglar, skyltar, gardiner etc. Det tog en hel dag för sex personer att samla alltihop och till slut hade vi fått ihop fyra flytlass (bild 31 och 32).

Jag och Signa blev så småningom rörande överens om att vi i stället för sjöfartshotellet ville ha ett hus på Suezgatan 11 (bild 33).

Bild 31. Inventarier till hotellet.

Bild 32. Inventarier till hotellet.

Huset gav oss det rätta intrycket och passade precis i stilen. Jag förmedlade kontakten mellan Freddie Bergqvist på Skanska, ägaren till huset, och Katrine Wienkelhorn på K3, som fick tala för vår sak.

I väntan på svar från Skanska och medan jag gjorde väskorna arbetade jag med att etablera kontakter för sponsring av material till hotellet. Jag tog kontakt med Tommy Nyholm och Lars Mauritzson, som är lageransvarig respektive teknikchef på MAS, för sponsring av sjukhussaker

Bild 33. Huset på Suezgatan 11.

som britsar, apparater, bänkar, skåp, metallskålar, telefoner mm. Jag ordnade kontakt med Bo Tulin på SYSAV elektronik för sponsring av tv-apparater, högtalare, videobandspelare, stereoanläggningar, damsugare och en hel del andra elektriska maskiner (bild 34).

Hos Sopstationen förhandlade jag fram en mycket gynnsam rabatt. I detta arbete använde jag en scenografilista med grundläggande saker vi behövde till hotellet som Signa hade sammanställt. Den kom efterhand att ständigt uppdaterades.

Innan jul bjöd Signa och Arthur in alla skådespelare och övriga inblandade – sammanlagt ca 40 personer – till ett besök inne i huset. Men antagligen på grund av språkliga missförstånd mellan Skanska och Katrine som är dansk, hade vi inte fått den sortens kontrakt som gav oss tillgång till huset. Kanonhallen hade däremot skrivit på en kopia av det riktiga kontraktet. Detta innebar att jag två timmar innan mötet fick förhandla med Freddie Bergqvist på Skanska för att få komma på besök i huset.

Bild 34. Elektronikinventarier till hotellet.

Allt ordnade sig i sista sekund och alla inblandade kunde komma in och få en bild av hur det skulle komma att se ut när hotellets dörrar öppnades i mars. Till vår förvåning saknades el i huset just den kvällen, trots att ljuset fungerade vid vårt föregående besök. Vår ljusdesigner Eva U. Handberg skulle senare få erfara ett detta inte var en engångshändelse. Under hela perioden hade vi stora problem med strömmen. Ett flertal gånger tog vi in utomstående elektriker från Skanska, men jag tror att ingen, än i dag, vet hur det låg till med elektriciteten. Denna osäkerhet innebar stora problem för Eva i hennes arbete.

Med ficklampor och ljus från våra mobiler gick vi runt i mörkret och kände hur the Black Rose Trick Hotels historia sipprade ut genom sprickorna i väggarna (bild 35).

2.2. Personalbrist

I början av januari fick vi tillgång till huset. Uppgiften att planera för hur hotellet skulle byggas om föll på Signa och Arthur. Jag och min dotter var sjuka vid tillfället men gick senare igenom planerna med Signa. Hon hade stora förslag för hur det skulle se ut. Det skulle byggas nya väggar och rum skulle skapas. Andra väggar skulle rivas och öppna upp möjligheterna att ta sig fram i huset.

Jag tyckte hennes idéer var bra och fick en känsla av eufori. Jag skulle få ägna mig åt det jag helst av allt vill göra på heltid och såg redan hela hotellet framför mig. Samtidigt började jag förstå att det skulle bli omöjligt att genomföra detta om vi inte var fler som arbetade i huset på heltid. Som situationen såg ut vid denna tidpunkt var jag den enda som på heltid skulle arbeta med att bygga upp hotellet. En av skådespelarna Frank Baetge, även kallad Hobbit, hade också lovat hjälpa till. Eva och

Bild 35. Lokalerna innan ombyggnation.

hennes assistent Kristoffer Ernst-Lyngby, som också skulle agera i föreställningen, skulle hjälpa mig när dom hade tid och inte behövde arbeta med sitt eget. Helga Ottengren och Lisa Haglind, som båda läser Scen och teaterteknologi på K3, skulle använda sig av projektet i sin tillkämpningskurs som tog sin början i mitten av januari. Hanna Sersam från kulturproducentutbildningen skulle i slutet av januari komma med i projektet och arbeta med scenografin. Hanna, som liksom mig är ensam

småbarnsmamma, saknade dagisplats och kunde därför inte vara i huset så mycket. Vi kom överens om att hon skulle arbeta hemifrån med barnpassning och komma och hjälpa när hon hade barnpassning. Detta underlättade oerhört för mig eftersom vi till en början saknade telefon i byggnaden och för att jag inte heller hade den tid som krävdes för dom många telefonsamtalen.

Det var endast dessa personer jag på förhand visste skulle hjälpa mig att bygga. Signa själv och Arthur skulle också vara närvarande men arbeta med andra saker. Jag insåg därför att detta skulle bli omöjligt att genomföra för oss.

Jag hade ett möte med Signa och Arthur för att ta upp problemen med bristen på tid och material. Jag fick veta att jag skulle vara lugn eftersom dom visste en hel del personer från Köpenhamn som skulle komma och arbeta. Dessutom var alla skådespelare medvetna om att dom var tvungna att jobba i huset. Jag hade efter detta samtal fortfarande många tvivel: Kunde jag räkna med att detta verkligen stämde? Hade dessa personer den kunskap som krävdes? Vilka skulle egentligen komma och när? Skulle folk vara där åtta till fem, fem dagar i veckan? Vem eller vad kunde jag räkna med?

Jag behövde mitt eget arbetslag för att kunna planera arbete och tider, så jag hörde mig för bland mina vänner och fick till slut ihop en liten grupp. Marianne Saapunki, som också var en av aktörerna, och Marie Bergman, en mamma på min dotters dagis som också pluggade på skolan och Hobbit var dom som jag hade fast kontakt med och planerade in tider med vecka för vecka. Till gruppen hörde också mina vänner Tomas Höglom och Robert Carlsson. Dessa blev ihärdiga arbetsbesökare i huset när dom hade tid. En klasskamrat till mig, Joel Kästel, som skulle spela en av doktorerna, kom också när tillfälle gavs. Han arbetade liksom jag

också på ett examensarbete som var relaterat till the Black Rose Trick och var tvungen att lägga ner tid på detta innan hotellet öppnade.

För att kunna planera byggandet behövde jag veta vilka tider jag skulle ha tillgång till olika människor. Jag ville därför veta exakt när K3-studenterna Helga och Lisa kunde vara i huset. Jag trodde att dom som oss andra skulle komma och arbeta med att bygga upp hotellet. Men dom hade i stället fått i uppgift av Håkan Magnusson, våran gemensamma handledare, att designa eller få ta hela ansvaret för ett rum eller annan avgränsad yta i huset. Håkan ville att dom skulle göra modeller, planera och komma med egna idéer om hur det skulle se ut. Denna information hade varken jag eller Signa tagit del av och det uppstod en konflikt mellan oss, Helga, Lisa och K3. Detta ledde till att Lisa drog sig ur projektet och Helga fick ta ansvar för en egen del i källaren. Vid denna tidpunkt kände jag att det var tråkigt att Lisa valde att sluta och att det var irriterande att förlora viktig arbetskraft genom att Helga arbetade i källaren. Å andra sidan var jag så ledsen för hennes skull att hon inte trivdes i projektet, men jag ville att hon skulle ha det så bra som möjligt. Så här i efterhand är jag oerhört glad över den kombinationssvit i form av ett kök, ett hotellrum och ett kontor, som hon gjorde. Det förstärkte ytterligare den redan obehagliga känslan i källaren.

2.3. Huset tar form

Den 13:e och 14:e januari ägnade vi oss att samla ihop alla saker vi hade funnit. Jag hade organiserat alla flyttlass från sjukhuset, sjöfartshotellet och SYSAV. Hela torsdagen körde vi runt och fraktade saker till huset. Sex stora flyttlass skulle packas in och ut. Från Köpenhamn kördes två stora lastbilar med alla Signas saker.

Detta gjorde vi tidigt på grund av att hennes lagerkontrakt hade gått ut och det fanns ingen annan plats för sakerna. Att vi samlade alla saker samtidigt gjorde att det blev ganska rörigt i huset (bild 36-41).

Bild 36 - 37. Lokaler fyllda av inventarier.

Bild 38-39. Lokaler fyllda av inventarier.

Hela fredagen ägnades åt att organisera och strukturera allting vi samlat. Vi gjorde tillfälliga lager för rekvisita och ljus. Restaurangen blev tillsvidare allmänt förvaringsrum för bland annat möbler, sängar och kartonger (bild 40-44).

BILDER. 52 – 56

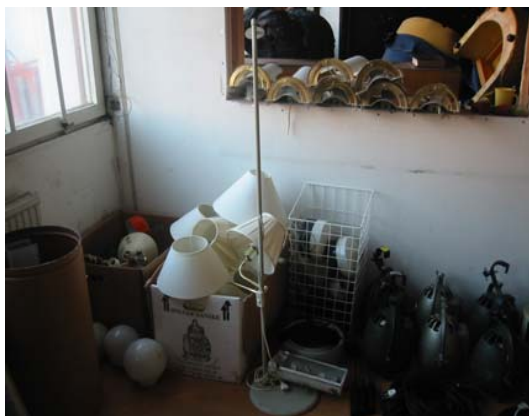

Bild 40- 41. Sorterade inventarier.

Bild 42-44. Sorterade inventarier.

Veckan därefter började vi bygga på hotellrummen på riktigt. Vi hade ännu inte fått igång värmen i huset och upptäckte snart orsaken: Skanska, som höll till i den andra delen av huset, hade lagt om värmeförsörjningen så att dom hade 70% av värmen eftersom ingen vanligen nyttjade de andra delarna. Detta tvingade oss att arbeta extra hårt för att hålla värmen. Vintern var dessutom den kallaste på länge med snöstormar och minusgrader. Köldtoppen nåddes just under den sista arbetsveckan. Vi löste aldrig problemet med värmesystemet och fick i stället tänka i andra banor: vi isolerade känsliga områden av huset med tyg och fick tag på två eldrivna värmefläktar och tre gasdrivna värmekaminer (bild 45). Det blev dessutom varmare utomhus, och med dom många besökarna i huset steg värmen till behagliga nivåer. Kontakten med Skanska för att försöka ordna värmen var inledningen på ett fint samarbete.

Bild 45. Gasdriven fläkt för att värma lokalen.

Dom var på väg att flytta från sina lokaler och skulle rensa sitt mindre lager. Därmed hade vi tillgång till en del virke att bygga med och några tyngre verktyg att låna. I slutperioden använde vi deras lokaler som lager för det vi inte hade plats för i hotellet.

En av personerna från Skanska hette Arne Svensson och skulle till en början hjälpa oss med värmen. Genom att hjälpa oss med en mängd andra saker kom han att bli vår räddning under uppbyggnaden. När vi hade problem med en läckande toalett i köket, kom han och hans arbetskamrater med en ny på morgonen. Vi skulle aldrig haft råd att fixa det själva. Han såg till att containern vi använde oss av alltid tömdes i tid. När Eva behövde hjälp med att reda ut strömproblemen i källaren kom han med en elektriker som jobbade från sju på morgonen och hela dagen gratis. Han hjälpte också till med restaurangens scen. Min plan från början var att använda K3:s podier, men då vi inte fick tillstånd för detta viste vi inte vad vi skulle göra. Arne kom förbi och tog del av vår frustration. Samma eftermiddag kom han med stommen till en ny scen. När vi en halvtimme efter att vi öppnat hotellet fått en vattenläcka i källaren såg Arne till att ordna med rörspolning. Jag har, som ni förstår, mycket att tacka Arne för.

Eftersom vi successivt fick tag på de saker vi behövde, tvingades jag för att få ett flöde i arbetet, hela tiden ligga steget före i planeringen. När vi var klara med grovarbetet i hotellrummen fick vi börja med lobbyn medan det fortfarande tapetserades i korridoren. När lobbyn började ta form var vi tvungna att parallellarbeta i restaurangen. Sjukhuset skapades långsamt under hela perioden, likaså källaren, städrummet och divarummet. Bröllopssviten var det många som försökte sig på, men det var jag och Marianne som fick göra det slutliga arbetet. Det var inte lätt att organisera, att

göra avvägningar om vilka jobb jag skulle låta andra göra och var jag själv skulle lägga min energi. Jag hade allt mer blivit tvingad att ta det fulla ansvaret för bygget i huset och dessutom vara den som jobbade där varje dag. Det föll på mig att hålla kontakterna med i stort sätt alla berörda när det gällde frågor runt huset, kontakter på kommunen, sjukhuset, skolan och Skanska. Jag var involverad i allt utom den elektriska delen. Jag och mitt lilla arbetslag gjorde grovjobben: vi byggde väggar, slog sönder väggar, gjorde bar och receptionsdiskar, rörmokeri och alla andra tunga arbeten. Vi fick också finna alla tekniska konstruktionslösningar.

Ett exempel på dessa lösningar var att återanvända den gamla receptionsdisken från sjöfartshotellet. Jag hade från början planerat att vi skulle tagit den när vi var där, men eftersom vi då hade tidsbrist och kämpade mot natten och mörkret (det saknades el i huset) valde jag att låta den vara. Jag trodde att då vi skulle finna andra sätt att bygga diskarna på. Jag insåg med tiden att det vore dumt att inte använda sig av den befintliga disk som stod där (bild 46).

Jag och Marianne fick efter övertalning med oss Hobbit och Kristoffer. Senare tillkom också Marcus Leyman, som arbetade med telefonin, övervakningen och internet i projektet. Trots många händer var det inget enkelt arbete; det tog många timmar att montera ner disken. Till slut skulle vi försöka ta ner den stora marmorskivan. Det var i princip omöjligt att göra utan att riskera att den gick sönder, vilket den också gjorde. När skivan i fyra delar kommit loss återstod bara en järnstomme som jag själv kände att jag inte hade ork att montera ner. Jag var övertygad om att det skulle krävas maskinell hjälp. Jag blev övertalad av Hobbit och tackar honom för det i dag. Jag skulle aldrig ha kunnat bygga upp varken baren eller receptionen

Bild 46. Receptionsdisken på Sjöfartshotellet.

utan den stommen (bild 47) Till saken hör att marmorskivan vägde så mycket att ingenting annat av det materialet vi hade skulle ha hållit för den.

2.4. Tillstånd och säkerhet

En annan av oss som verkligen fick ligga i var den ljusansvariga Eva. Hon hade ständiga problem med strömmen; propparna gick ideligen. Innan vi fick värmefläktarna var problemen inte så stora, men då var det å andra sidan väldigt kallt. När värmefläktarna kom var vi tvungna att hela tiden se till att inte ha för många lampor och maskiner på samtidigt, annars riskerade vi överbelastning. Vi saknade också ett ordentligt arbetsljus. Samtidigt som Eva arbetade med ljuset föll det på henne att ta hand om brandsäkerheten. Det var inte bestämt på förhand att hon skulle göra det och jag hjälpte henne så mycket som möjligt. Jag tog kontakt med Rickard Bauer, lärare i teknik och säkerhet på skolan, och han tipsade oss om Kent (saknar

Bild 47. Stommen till hotellbaren.

efternamn) från brandmyndigheterna, som samarbetar med K3. Han var mycket tillmötesgående och hjälpsam trots att han hade väldigt många anmärkningar på hotellet. Det var mycket att göra för att få brandsäkerheten godkänd (bild 48).

Bild 48. Brandsäkerhetsutrustning.

Vi var i behov av 13 brandsläckare, ca 7 nödljusskyltar, 15 vanliga nödskyltar, 8 panikljus (med generator som tänds sig själva om strömmen går), förstahjälpenväskor och 6 dörrstängare. Vi behövde också ett brandteam som fick gå igenom information från Kent om vad som skulle göras vid eventuell brand. Alla i brandteamet fick olika ansvarsområden. I detta arbete kunde vi dra stor fördel av övervakningskamerorna och militärens ständiga kontroll av händelserna i huset. Dessutom var vi tvungna att bygga om en hel del i huset för att inte blockera rymningsvägarna. Vi lyckades efter mycket arbete uppfylla alla krav. Brandsläckare och ljusskyltar tog vi från sjöfartshotellet. Brandsläckarna var inte besiktigade så det fick vi ordna först. Eftersom sjöfartshotellet redan hade till den firma som skulle riva det, var jag tvungen att ta kontakt med dom och förklara situationen och projektet, och sedan tigga om hjälp. Dom valde att sponsra oss. Panikljusen och dörrstängare stod Kanonhallen för. Eva, Kristoffer och Stine Schmidt-Madsen, som var en av skådespelarna, arbetade hela natten för att vi skulle bli godkända. Samtidigt som Eva ordnade med brandsäkerheten påbörjade hon arbetet med att söka tillstånd för alkoholförsäljning och mathållning. Vi hjälpte varandra i den mån vi kunde för att klura ut hur vi skulle gå till väga. Den slutliga lösningen innebar en hel del pappersarbete för Eva. Vi var tvungna att finna en förening där vi själva var med i styrelsen och där alla besökare kunde bli medlemmar. Vi ordnade detta genom Hanna och hennes mediaförening. Eftersom alla besökare var tvungna att bära hotellets pass var det lätt ordnat att ge dom medlemskap och medlemsnummer. Vi fick vårt alkoholtillstånd en dag innan hotellet öppnades. Två dagar innan hade vi fått godkänt från miljöförvaltningen att ha mat i köket, efter att dom

sagt åt oss att måla om hela köket och göra en ordentlig uppfräschning (bild 49-51).

Bild 49-51. Köket innan ombyggnation.

Hade vi inte fått mattillståndet hade vi förmodligen inte heller blivit godkända för alkoholförsäljning. Från båda håll underlättade det också att vi fått godkänt från brandmyndigheten. Det slutade med att jag och Eva stod som ansvariga på alla papper. Vi hoppades att inga missöden skulle inträffa under spelperioden.

2.5. Arbetsledare och mamma

Från mitten av januari kom skådespelarna till hotellet på helgerna och hade workshop (bild 52-59). Tanken var att dom skulle komma och känna in sig i huset och få öva på sina roller. Så småningom blev det mer byggarbete att göra så hälften av tiden var dom tvungna att hjälpa till med att måla, tapetsera, tejpa mattor mm. Detta gjorde att jag på helgerna var tvungen att, mer än vanligt, agera arbetsledare.

Bild 52. Skådespelarna övar på sina roller.

Bild 53-54. Zille söker sin karaktär.

Bild 55-58 Workshop för skådespelarna.

Bild 59. Larmövning i källaren för skådespelarna.

Från att ha varit på sin höjd fem personer som arbetade samtidigt, var jag plötsligt tvungen att leda och delegera arbetet för trettio skådespelare, där somliga saknade både kunskap och lust inför mina arbetsuppgifter. Det var en prövning för mig att vara stresstålig, att alltid kunna vara tillmötesgående och ha tid att svara på allas frågor, att hela tiden veta vad som fanns att göra, att inte ta en paus på tio timmar för att hela tiden hjälpa, visa, förklara och uppmuntra och visa min tacksamhet för att dom var där och hjälpte till. Jag kände att jag var tvungen att hålla upp stämningen.

För det mesta var jag tvungen att ha min dotter Hilda med i huset. Vi sov där tillsammans (bild 60 och 61). Det fungerade bra, som regel var det flera som slogs om att vara med henne. Tyvärr var jag nog den som fick träffa henne minst.

Bild 60- 61. Hilda sover på hotellet.

I början av projektet var jag noga med att arbeta från nio till fem och sen ha min lediga tid då jag var med Hilda. Men med tiden var jag tvungen att lämna bort henne mer och mer eller ha henne med i huset och låta någon annan hålla ett öga på henne medan jag arbetade. Eller så fick hon leka bäst hon kunde med dom andra barnen som fanns där. Dom sista veckorna var vi från varandra mer än vi sågs.

Sista veckan bodde jag i princip hela tiden på hotellet och arbetade dygnet runt så då var jag inte mycket till mamma. Det har varit en besvärlig period för oss båda. Men det har också kommit något gott ur det hela. Min bror har fått ta mer ansvar och lärt känna Hilda bättre. Jag och Hilda har lärt oss att vara ifrån varandra. Men det var en jobbig period, hon blev trotsig och jag var utmattad. Det är klart att jag under tiden det gällde undrade om det var värt det. Ibland var jag så trött och längtade så mycket efter Hilda att det ända jag förmådde göra var att sitta och gråta.

3. Hotelllets olika delar

För att kunna strukturera arbetet valde jag att dela upp hotellet i olika avdelningar: sjukhuset, bröllopssviten, städrummet, divarummet, lobbyn och inskrivningsrum, hotellrummen, restaurangen med köket samt källaren. Jag kommer i det följande gå igenom denna arbetsprocess i den ordning som arbetet genomfördes.

3.1. Hotellrummen

Vi började med att bygga hotellrummen och skälen till det var flera. Många i projektet bodde i Köpenhamn så det fanns ett behov av att kunna sova över i huset. Det var också i denna del av huset de flesta väggarna skulle byggas och andra delar av bottenvåningen var inte tillgängliga eller användes som lager. Dessutom var hotellrummen viktiga för att skådespelarna skulle få känna in atmosfären och bilda sig en uppfattning av hur det slutliga hotellet skulle se ut.

I mitten av januari började vi att bygga de väggar som var inplanerade (bild 62-66).

Bild 62. Byggnation av väggar.

Bild 63-65. Byggnation av väggar.

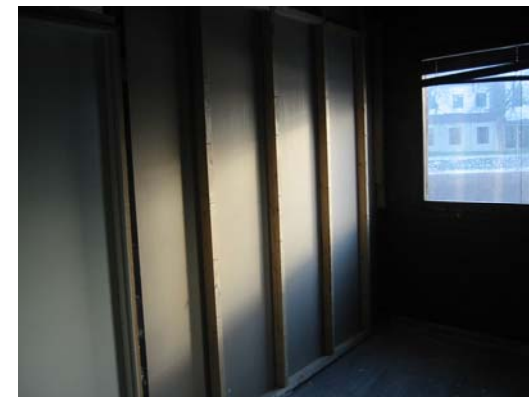

Bild 66. Byggnation av väggar.

Det var inget lätt arbete eftersom vi inte hade något bestämt material att utgå från.

Vi fann de flesta av plankorna till reglarna i källaren och i Skanska-delen av huset. Gipsskivorna hittade vi söndriga men dock användbara i källaren och på taket ovanför restaurangen. En gammal hink med använda gipsskruvar var vår räddning. En av väggarna fick vi lappa ihop med ca en gång en meter stora plywoodplattor som låg och skräpade i källaren (bild 67). I stället för spackel tog vi gammal väggväv som vi hittade i sjöfartshotellet och dolde skarvarna med. Sakta tog rummen form. Dörren och dörrkarmen i det befintliga rummet flyttades och återanvändes i det nya rummet. Samtidigt som väggarna sakteliga kom upp och blev klara, började vi tapetsera i de andra rummen.

Att tapetsera var en bra uppgift för dom som kom och gick i huset eftersom dom inte var insatta i planeringen eller det arbete som jag och min lilla grupp för tillfället var i gång med. Dessutom var det mycket tapet som skulle upp så någon var tvungen att göra det. Jag såg till att alltid veta vilket rum

Bild 67. Vagg av ihop lappade plywoodplattor.

som skulle göras och vilka tapeter som skulle upp var o s v. för att dom som kom skulle känna att dom visste vad som fanns att göra (bild 68-70).

Eftersom tapetklister är dyrt och vi inte hade några pengar, tyckte jag vi kunde använda potatismjöl och vatten att göra klister med. Vi blev för detta ändamål sponsrade med fem flak potatismjöl och slapp oroa oss för att stå utan klister (bild 70-76).

Medan tapeterna kom upp och smyckade väggarna började vi lägga mattor i rummen. Alla heltäckningsmattor blev vi sponsrade med från

Bild 68-70. Tapetsering av rummen.

Bild 71-75. Rummen tar form.

Bild 76. Färdigtapetserat rum

Malmömässan och Bellacenter i Köpenhamn. Att återanvända mattor är inte det fräschaste som finns med tanke på att dom oftast varit med om en och annan stor fest. Därför gällde det att finna den del av mattan som såg snyggast ut. Dessutom var dom inte i rätt längd eller bredd så det blev till att pussla. Det var inte lätt att få snygga skarvar men jag blev nöjd med resultatet till slut (bild 77-87).

Alla rum blev inredda med sängar, nattduksbord, TV, högtalare, övervakningskameror och telefon. Dessutom var varje rum försedd med sanitetsbehållare och på alla dörrar helkroppsspeglar uppsatta.

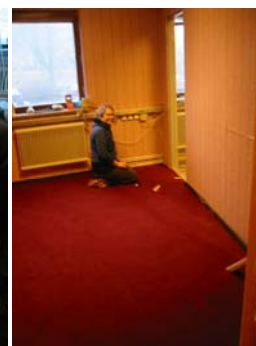
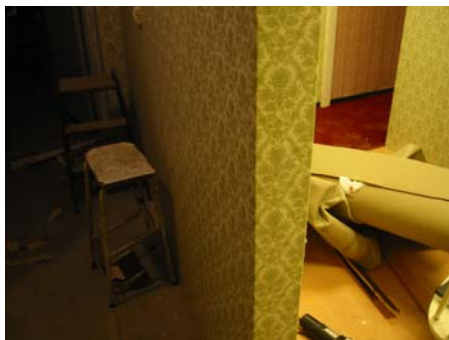

Bild 77-81. Mattläggning.

Bild 82-86. Skådespelarna hjälper till.

Bild 87. Färdiglagd matta i ett av rummen.

De flesta möbler kom från Sopstationen och Sjöfartshotellet men en del kom också från Signas eget lager (bild 88-100). BILDER 107 - 119

Detta var i detta skede jag och Signa fick veta hur det var praktiskt att arbeta tillsammans. Det gick bra, jag fann lösningar och kom med förslag och hon sa ja eller nej. Vi diskuterade också tillsammans många gånger om hur vi tänkte oss att det skulle vara. Någon gång kunde jag tycka det hon ville lät konstigt, men det visade sig att hon i slutändan alltid hade rätt enligt min smak. På så sätt arbetade vi fint ihop. Det var roligt att diskutera och finna idéer med henne.

Bild 88-90. Möbler, telefon och sanitetsbehållare.

Bild 91-92. En stol och en gammal rullbandspelare.

Bild 93-94. Ett av rummen och en spräcklig våg.

Bild 95-98. Korridoren.

Bild 99-100. Hotellregler.

3.2. Lobby och inskrivningsrummet

Det första vi var tvungna att göra var att riva väggen och göra en öppning mellan kotrollrummet och lobbyn. Hålet skulle bli huvudgången när man skulle ta sig in i hotellet. Att slå hål i den väggen kostade mig en blå nagel, darrande muskler och träningsvärk. Vi var fler som hade suktat efter att få

slå sönder den men eftersom det bara var jag och Marianne som var i huset och vi var färdiga med vårt andra jobb såg vi det som en belöning att få ta ut våra aggressioner på något hårt och tungt (bild 101-104).

Bild 101-102. Rivning av tegelvägg.

Bild 103-104. Den nya dörrgenomgången.

Dom här rummen tog mycket längre tid än planerat, vilket berodde på flera saker: vi hade mycket att köra och hämta vilket stal arbetstid från oss; vi var ganska få som arbetade just då; det krävdes stora ombyggnader i dessa rum och vi hade stor brist på material. Dessutom var själva arbetet här mycket komplicerat; vi var tvungna att flytta en stor vägg från ena sidan av rummet till den andra för att skapa ytterligare ett hotellrum. Det var inte lätt att genomföra utan att reglarna och gipsskivorna gick sönder.

Inskrivningsrummet var relativt lätt att göra om. Vi stängde igen en vägg för att öppna upp för en dörr. Dörren, som var av järn och hade två stora handtag och gav en instängd känsla av fängelse, hittade jag bland bråtet uppe på vinden (bild 105-107).

Bild 105. Dörren till inskrivningsrummet.

Bild 106-107. Järndörren var ett fynd från vinden.

Sen var det praktiskt taget bara att måla den nya väggen vit, så var rummet klart. De flesta möblerna i rummet köpte Signa på ett gammalt skollager i Köpenhamn. Dom gamla skolbilderna fick jag tag på i ett nästan obefintligt skollager i Malmö. Jag hade blivit lovad uppstoppade djur från samma lager men vaktmästaren Ingvar (efternamn saknas) var tvungen att återta dom. I gengäld fick vi tavlorna gratis (bild 108-112).

Medan Hobbit och Kristoffer slet med att sätta upp väggarna för hotellrummet och den bisarra toaletten, koncentrerade jag mig på receptionen.

Bild 108. Inskrivningsrummet.

Bild 109-111. Inventarierna kom från en skola.

Lobbytoaletten blev en av mina favoritutrymmen i huset. Från början hade vi planer på att ta bort den men eftersom vi var i behov av fler toaletter i huset fick den vara kvar. Den hade dock en ganska komplicerad position vilket till slut föll ut väl. Eftersom den låg så inklämd och eftersom situationen på hotellet var så iakttagande, tyckte jag att det skulle passa med en fönsterdörr; inte ens på toaletten skulle man få känna sig oöverbaskad. Kristallkronan tyckte jag skulle lämpa sig som en majestätisk upphöjning av den annars så konstiga toaletten. Eva och Kristoffer satte upp den och resultatet blev lysande. Tapeten hade Signas onkel funnit på ett gammalt hotell. Ingen trodde att den skulle räcka men jag gav mig inte och lyckades lappa och skarva så den täckte hela den smala väggen bakom toan. Som sagt: detta var en av favoriterna (bild 112-120).

Allting tog väldigt lång tid i lobbyn. Det var mycket grundjobb att göra: cementera väggar och karmar; ta bort kakel från golvet; bryta upp gamla konstruktioner som fanns där.

Bild 112. Början till lobbytoaletten.

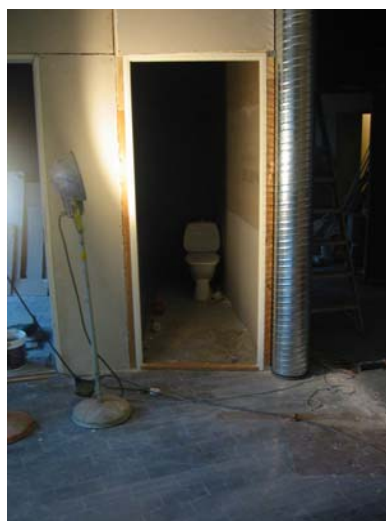

Bild 113-114. Byggnation av toalettrum.

Bild 115-116. Lobbytoaletten tar form.

Bild 117-118. Den färdiga lobbytoaletten.

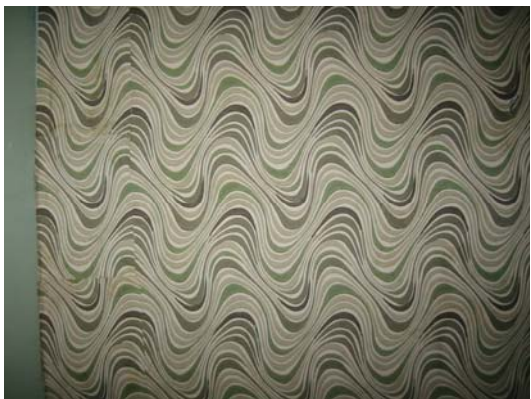

Bild 119-120. Skarvad toalettapet och kristallkronan.

Hopbit hade svårt med att få rörmokeriet att fungera på toaletten och i den lilla shopen som låg bakom receptionen. För min egen del tog arbetet med att pussla ihop och bygga receptionsdisken bara tre dagar, vilket dock var lång tid med tanke på att jag hade satt en deadline på lobbyn efter en vecka. Däremellan var jag tvungen att kör runt och hämta saker. Resultatet för receptionen blev mycket bra (bild 121-126)

För att underlätta avskärmningen bakom disken, för att spara byggmaterial och få en stark stomme, använde jag mig av ett gammalt hyllskåp som hade lämnats kvar.

Bild 121. Stommen till hotellreceptionsdisken.

Bild 122-124. Byggnation av receptionsdisken.

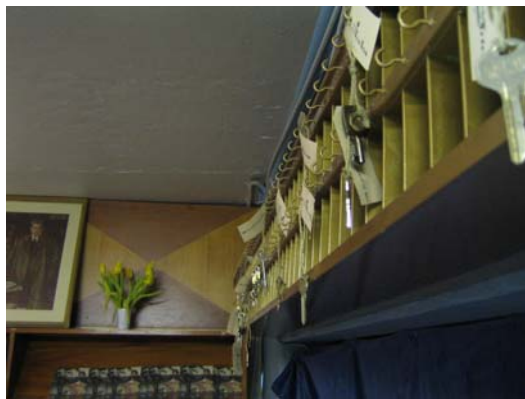

Bild 125-126. Den färdiga receptionsdisken.

Det var väldigt svårt att använda sig av golv och tak att fästa någon stomme i eftersom det var i betong. Dessutom var det dyrt eftersom vi var tvungna att använda oss av självexpanderande bultar. Jag tror två stycken kostade ca fyrtio kronor.

Att tapetsera var ganska svårt eftersom tapeten var från 30-talet och därmed bräcklig. Dessutom hade väggarna putsade ytor. Som tur var föll inte det arbetet på mig, men jag hade medlidande för dom som var tvungna att göra det. Jag fick senare uppleva problematiken med gammal tapet och putsväggar i restaurangen och lobbykorridoren (bild 127-135).

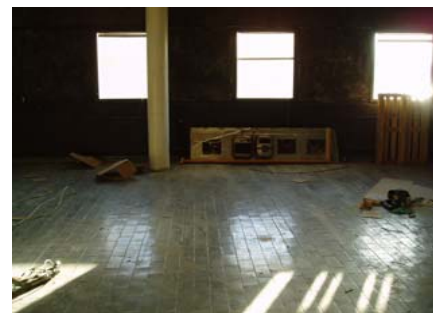

Bild 127-128. Lobbyn innan ombyggnation.

Bild 129-130. Byggnation av lobbyn

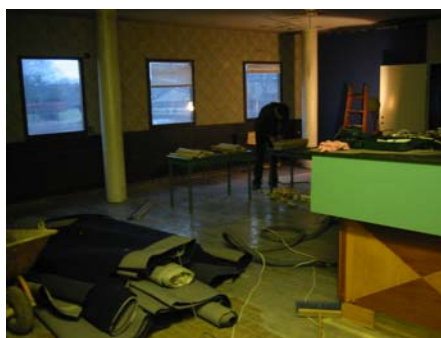
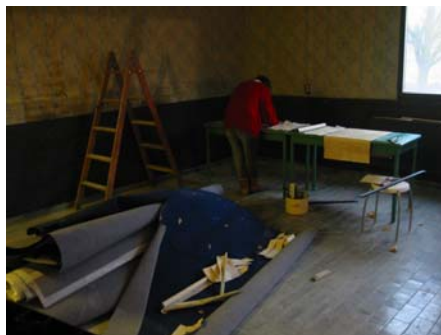

Bild 131-133. Byggnation av lobbyn.

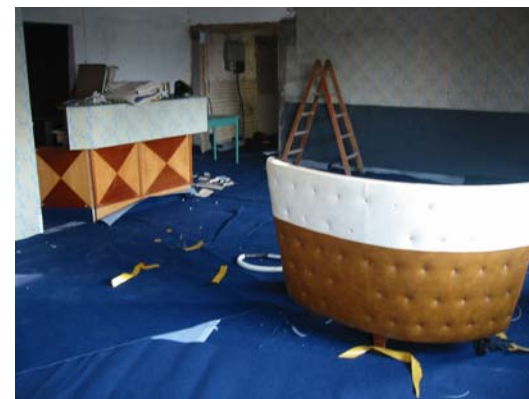

Bild 134-135. Byggnation av lobbyn.

Sponsringen från Malmömässan av heltäckningsmattor var fantastisk. Mattorna gav oss många snabba och snygga lösningar. Vi satte till exempel matta runt dom befintliga pelarna som fanns i rummet. Detta gjorde att det blev en mer klaustrofobisk känsla i rummet. Vi satte också matta en och en halv meter upp på vägen över den klinkers som fanns. Detta bidrog också till den

instängda stämningen. För att göra en snygg avslutning på väggen till toaletten satte vi upp en tredje pelare i form av ett gammalt ventilations rör från övervåningen. Med hjälp av mattorna fick pelarna då ett och samma utseende.

Till skillnad från att lägga matta i dom relativt små hotellrummen var det ganska svårt i lobbyn på en så mycket större yta. Mattorna hade länge legat hopprullade och vi var tvungna att låta dom ligga i ett par dagar innan vi kunde tejpa fast dom. Återigen fick vi pussla för att få det att räckas och se bra ut.

Fåtöljerna kom från sjöfartshotellet. Detsamma gällde hyllorna av fuskmarmor i shoppen som vi fann i köket på hotellet. Jag och Signa hade vissa problem med att forma hotellshoppen. Tanken var att vi skulle ha en glasdisk där artiklarna skulle ligga, men vi hade en vecka på oss och det var omöjligt att finna en. Hanna hade andra viktigare saker att ringa runt efter. Vi satte till sist upp hyllorna och resultatet blev väldigt tjusigt (bild 136-140).

Bild 136. Byggnation av hotellshoppen.

Bild 137-139. Hotellshoppen.

Jag är otroligt nöjd med resultatet i lobbyn. Den fick verkligen den känsla jag hade föreställt mig från början: en skabbig reception från 40-talets östländer (bilder 140-148). BILDER 161 – 168

Bild 140. Varor i hotellshoppen.

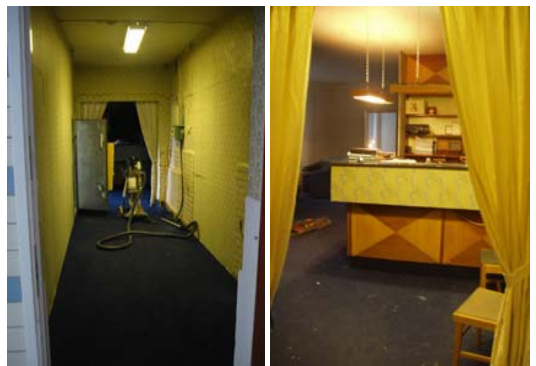

Bild 140-141. Den färdiga lobbyn.

Bild 142-144. Den färdiga lobbyn

Bild 143-145. Sista detaljerna.

Bild 146. Den färdiga lobbyn

3.3. Kontrollrummet

Kontrollrummet var helt perfekt i sin ursprungliga form (bild 146-148). Eftersom det inte var mycket scenografi att göra här fick detta rum verka som förvaringsrum av verktyg, färg och andra saker som användes men inte hade någon plats.

Bild 146. Kontrollrummet i ursprungsskick.

Bild 147-148. Kontrollrummet i ursprungsskick.

Detta rum var hjärtat för tekniken i huset. Härifrån sköttes alla kameror, tv apparater och ljus. Dock inte ljudet som var förlagt till vinden ovanför restaurangen. Eftersom jag inte var insatt i tekniken kändes detta rum för min del bara som ett kaos av sladdar och apparater (bild 149-155).

Bild 149-150. Apparatur som skall installeras.

Bild 151-153. Kaos av sladdar och apparater.

Bild 155. Övervakningsutrustningen är klar.

Vi fann en hel del metallhyllor på Sjöfartshotellet och några som redan stod i huset när vi kom. Dessa gjorde sig riktigt bra till alla monitorer som stod i rummet.

Kontrollrummet var ett slags genomfartsrum. Tanken var att det första besökarna skulle möta när dom kom från lobbyn var denna sektion där militären satt och övervakade allt som skedde i huset. Rummet var mycket sparsmakat för att endast fylla denna funktion: ett bord med telefon, två stolar och så en vägg full av monitorer. Borden och stolarna fann vi på plats i huset. Där fanns också en stor karta över staden av samma sort som i inskrivningsrummet. Det kala kontrollrummet utgjorde en bra kontrast till lobbyn och restaurangen med dess heltäckningsmattor och tapeter (bild 156-157).

3.4. Restaurangen

Restaurangen blev den centrala delen av hotellet. Det var givande att arbeta här inne

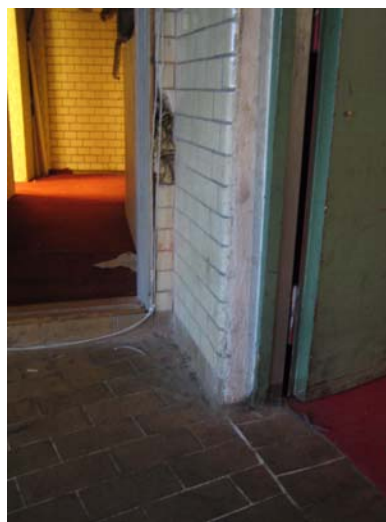

Bild 156-157. Skarp kontrast mellan rummen

eftersom det gick snabbt och det var enkelt att få det att se annorlunda ut och det gav stort resultat. Till skillnad från andra rum var det mest målning som skulle göras. Signa hade valt en mörk röd färg för väggar och tak. Första gången vi var i huset fick vi direkt bilden av att detta rum skulle bli restaurangen. Dom gamla rökeriugnarna längs med ena väggen skulle bli gardinförsedda sittbås. Hobbit fick äran att bygga alla tio bänkar som skulle stå två och två i alla bås (bild 158-164)

Bild 158-159. Byggnation av båsen i restaurangen

Bild 160-162. Byggnation av båsen i restaurangen

Det blev lite problematiskt eftersom detta var bland de sista rummen vi gjorde och allt virke började ta slut. Men som så många gånger förut lyckades vi ändå hela tiden hitta saker att arbeta med. Som jag skrev tidigare fick vi stommen till scenen av Arne. Hobbit och jag arbetade en hel dag med att lappa ihop den.

När skådespelarna började hjälpa till allt oftare, bidrog det till att restaurangen gick fort att bygga

Bild 163-164. Målning av båsen i restaurangen.

upp. Vi hade dessutom vid det här laget fått mera känsla och säkerhet i det vi gjorde. Det var till exempel inte så svårt att lägga matta efter att ha gjort sju rum tidigare.

Jag var mest koncentrerad på att bygga baren (bild 165-167).

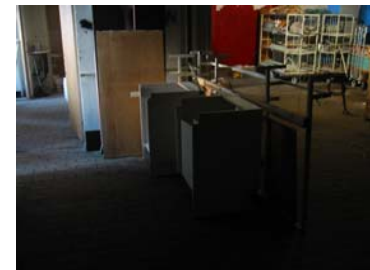

Bild 165-167. Byggnation av hotellbaren.

På samma sätt som i lobbyn återanvände jag den gamla disken från Sjöfartshotellet

Kanonhallen kom och hjälpte oss med att isolera det stora hålet i taket som ledde upp till vinden. Vi ville inte sätta igen helt, utan försökte ha kvar känslan av högt i tak. På grund av kylan behövdes det dock isoleras. Resultatet blev ett stort rött draperi som hängde från en vajer som satt fast i väggarna på vinden (bild 168-170).

Bild 168-169. Insolering av taket i restaurangen.

Bild 170. Isolering av taket i restaurangen.

Som nämnts ovan la vi heltäckningsmatta här inne också. När Signa ville ha röd matta till dom röda väggarna och taket, kände jag till en början att det skulle bli för mycket, men hon hade helt rätt. Det gav en fantastisk effekt (bild 171- 188).

171. Verktygsbord.

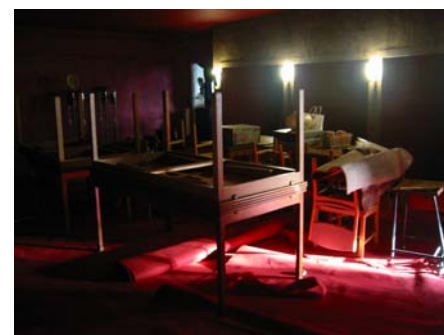

Bild 172-174. Byggnation av restaurang.

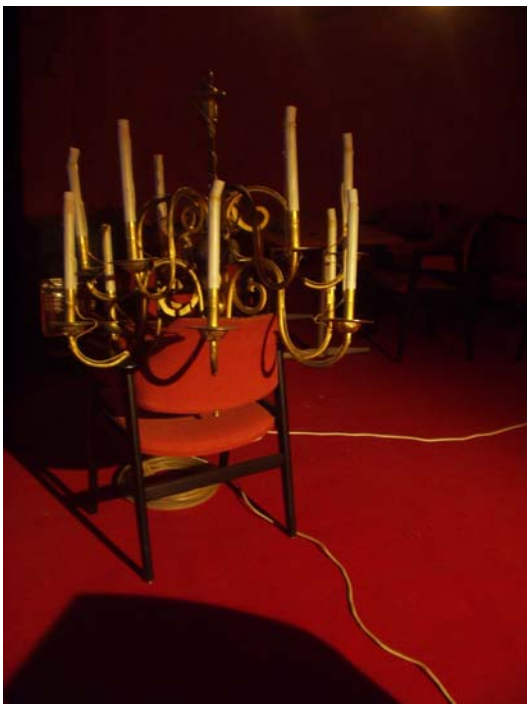

Bild 175-180. Den färdiga restaurangen med scen, bar och spelbord.

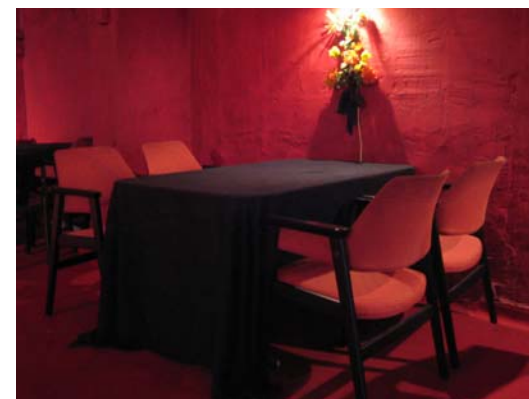

Bild 171-186. Den färdiga restaurangen med scen, bar och bord för gästerna.

Bild 187-188. Detaljer från hotellbaren.

3.5. Sjukhuset

Egentligen var det inte så mycket scenografiarbete att göra i sjukhuset men denna del blev ändå en belastning för mig. Först och främst användes det som teknikrum och skådespelarna hade även sina kläder och väskor här (bild 189-194).

Bild 189-190. Sjukhuslokalerna.

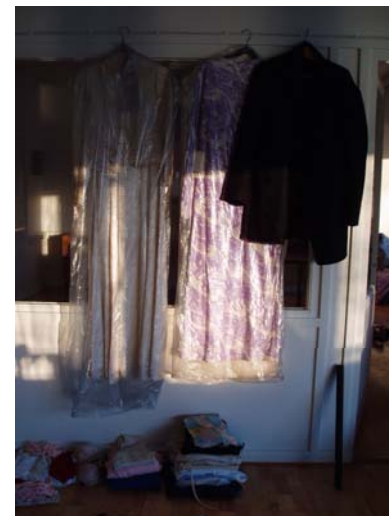

Bild 192-192. Skådespelarnas kläder.

Bild 193-194. Tekniklagringsrum.

Signa gav inte några bestämda direktiv om hur hon ville att det skulle vara och planerna ändrades oavbrutet. Jag tjtade ständigt om att vi var tvungna att städa ur för att kunna göra det som skulle göras. Jag lyckades också övertala Signa om att lägga sjukhuspersonalens kontor i mitten av lokalen för att på så vis slippa bygga fler väggar. Detta var räddningen, både tidsmässigt och scenografiskt. Det blev riktigt fint med kontoret i mitten.

Det absolut mest tidskrävande och tråkigaste arbetet här, och i hela hotellet, var att måla alla drygt trettio fönster i sjukhuset vita. Detta hemskt enförmiga jobb utfördes av Lisa och Helga. Eftersom Lisa senare lämnade projektet innan fönstren var klara fick Helga slita ensam. Efter att ha försökt ge Helga andra arbetsuppgifter gjorde hon klart för mig att hon ville måla färdigt. Detta är jag henne oerhört tacksam för.

Eftersom jag inte fick något gehör för mina uppmaningar att röja i rummen och för att jag fick panik när det gällde planeringen, satte jag till slut upp ett ultimatum: allt skulle vara rensat till måndagen då jag skulle vara tillbaka efter min första lediga på två månader. Det fungerade; dom två väggarna var tapetserade, all teknik var utplacerad och kläderna förvarades i källaren.

Sen var det bara att möblera. Vi låg efter i tidsplaneringen och till slut fick dom skådespelare som skulle vara personal i sjukhuset göra den slutliga finishen. Jag och Hanna sprang dock omkring någon timma innan öppnandet och satte upp speglar och andra ting i avdelningen (bild 195-204).

Bild 195-197. Sängar till sjukhuset.

Bild 198-204. Sjukhuset med sängar och diverse sjukhusutrustning

3.6. Städrummet

Det här rummet var i stort sätt bara att tapetsera. Vi tyckte att det var fint som det var med dom stora fönstren med utsikt på silorna vid hamnen (bild 205). BILD 227

Bild 205. Utsikten från städrummet.

Rummet var lämpligast som städrum eftersom det redan fanns fungerande avlopp här till tvättmaskin och vask (bild 206-209).

Bild 206. Städrummet hade vask och avlopp.

Bild 207-209. Städrummet.

Efter att vi tapetserat färdigt var det bara att möblera. Hyllor och skåp hittade vi på Sjöfartshotellet. Sen var det mest smårekvisita som skapade den resterande känslan. Allt gick i grå-blå stil, till och med TV:n var ljusblå (bild 210-212).

Bild 210-212. Städrummet med möbler.

3.7. Divarummet

Här skulle det tapetseras, läggas matta och möbleras. Förutom mattan, som jag la, var det en av skådespelarna, Nana Francisca Schottländer som spelade en av divorna, som gjorde det mesta arbetet (bild 213)

Bild 213. Divarummet innan tapetsering.

Det här rummet blev fantastiskt. Det kändes som en enda stor parfymaffär där allt gick i rosa och spets. Här inne fick alla detaljer ett utrymme, det var fullt med bilder, parfymflaskor, krämer, plastblommor, aftonklänningar och andra accessoarer. Sminkbordet dominerades av en stor spegel med lampor på vardera sidan. Detta rum var nästan som en installation i installationen (bild 214-220).

Bild 214-216. Divarummet med inredning.

Bild 217-218. Divarummet.

Bild 219-220. Divarummet med tillhörande toalett.

3.8. Bröllopssviten

I all kaos var det här rummet det som blev över. Först användes det som ett samlingsrum och senare som syrum, så det tog tid innan vi började arbeta med det (bild 220-203).

Bild 220-223. Samling i bröllopssviten.

Tapeterna som skulle upp hade samma kvalité som dom i lobbyn; gamla och bräckliga. Det gjorde att arbetet blev mycket svårt för dom som utförde det (bild 224-225). Åtskilliga personer försökte men gav upp en efter en. När tapeten till slut var uppe bestämdes det att taket skulle målas vilket gjorde att skarvarna mellan vägg och tak blev fula, vi skulle förstås ha målat innan. Det gick därför åt en

Bild 224-225. Tapetsering och mattläggning.

massa tid till att åtgärda och snygga till. Ett av dom stora problemen i detta rum var fönstren. Vi hade som regel att dölja sikten i alla fönster för att stänga ute världen utanför. Fönstren här inne sträckte sig från ena väggen till den andra och var tillsammans fyra meter. Vi hade inga gardiner som var tillräckligt långa och hade heller inte någon sponsring på tyg. Till slut tog vi ett manchestertyg som vi fått låna av Malmö operan. Det var senapsgult och rummet gick i vinrött och lila, vid första anblick kunde man inte tro att detta skulle fungera stilmässigt, men det smälte samman och blev riktigt fint. Det var tunga volanger som hängde ner till golvet (bild 226-227).

Bild 226-227. Bröllopssviten.

3.9. Källaren

Källaren talade för sig själv. Här fanns inte mycket att göra förutom att röja upp och städa. Det var förvisso ganska arbetsamt för där låg mycket saker och skräpade när vi kom dit (bild 228-231).

Bild 228-230. Källaren innan städning.

Bild 231. Källaren var full av bråte.

Sedan var det mest att finna små detaljer som spädde på den obehagliga känslan. Eva arbetade mycket med att förstärka den känslan med hjälp av ljuset (bild 232).

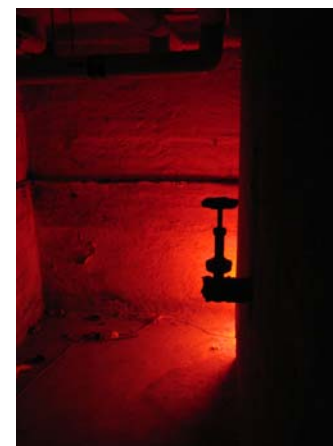

Bild 232. Evas ljussättning.

Militärens högkvarter kom också att bli sparsmakat. Bara två dörrar med "the state"-symbolen visade vägen in till generalens kontor med förhörssrummet vägg i vägg(bild 233-235).

Bild 233-234. Militärens högkvarter nere i källaren.

Bild 235. Förhörssrummet.

Här fanns också ett obehagligt svagt grönljysande rum dit folk fördes och blev utsatta för militärens experiment (bild 236-237)

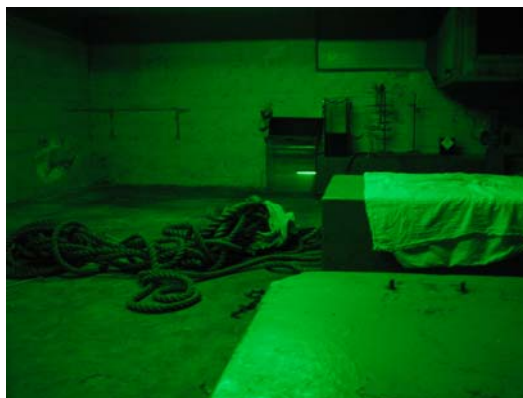

Bild 236. Militärens experimentrum.

Bild 237. Brits med väggfasta kedjor och handklovar i experimentrummet.

4. Sammanfattning

Den 17 januari 2005, underbemannade och utan budget, började vi bygga det fiktiva hotellet på 900 kvm med en lobby, ett kontrollrum, ett inskrivningsrum, en restaurang med musikscen, tolv hotellrum, kök, chefs kontor, förhörssrum, militärens källare, pentry, korridorer, städrum, omklädningsrum och toaletter. Fredagen den 4 mars klockan 16:00 öppnade vi dörrarna till The Black Rose Trick Hotel. Det tog oss mindre än två månader och jag kom att lägga ut endast 7000 kr på scenografi. Trots allt slit, vakna nätter, konflikter, svordomar, alla känslor av uppgivenhet, skrik på hjälp, alla cigaretter jag rökte trots att jag slutat, viktminskning, funderingar kring vad och varför vi gjorde det vi gjorde, absolut total utarbetning, har jag inte ångrat att jag gick med i det här projektet (bild 238-240).

Vad har jag då lärt mig? Med eftertanke ser jag på det här projektet och undrar hur det kunde bli så fel, i planering och i organisationen. Hur kunde det vara så att vi arbetade dygnet runt? Varför gjorde vi det här? Varför gav vi inte upp? Varför sa jag inte ifrån? Efter att ha fått distans från projektet och tiden för uppbyggnaden märker jag att jag lärt mig en hel del om mig själv. Jag var ordentligt utarbetad en lång period efter projektets slut och fick tillfälle att fundera kring dom här frågorna. I fortsättningen ska jag först och främst alltid försöka ta reda på vilka människor jag ska arbeta med, vad dom går för, hur dom arbetar o s v. Det är också viktigt att jag är tydlig med att begränsa mitt arbetsområde, vad jag ska ta ansvar för och inte. Jag kan i fortsättningen inte bli så känslomässigt engagerad att jag när situationen är för svår inte kan säga nej och tar på mig andras uppgifter. Jag kan faktiskt bli utarbetad, jag har en gräns. Nu har jag också fått erfara hur det är att vara ensamstående mamma och arbeta med det yrke jag valt att utbilda mig till.

Bild 238-240. Det var en slitsam arbetsmiljö.

Jag vet att denna produktion kanske har varit extrem på många sätt, men jag har ändå förstått att jag måste göra val, att jag måste prioritera. För min dotters skull måste jag komma ihåg att inte - som jag tidigare skrev - bli så engagerad att jag väljer att arbeta dygnet runt i stället för att vara med henne.

Trots att jag skriver detta, tänker jag att jag inte hade något val i denna situation, men självklart hade jag det. Jag hade kunnat dra mig ur, med allt vad det hade inneburit känslomässigt och praktiskt för mig och dom inblandade. Så situationen var komplex. Jag har också funnit att jag är ganska kompetent i det jag gör och att jag trots allt, mer än någonsin, vill arbeta med scenografi.

Nedan följer några reflektioner som jag i efterhand haft angående produktionen. Jag har formulerat dem som kritiska punkter eftersom de till övervägande del innehåller kritik mot projektets organisation. Vad gick fel och varför? Vad hade vi kunnat gjort för att det skulle fungerat bättre?

4.1. Kritiska punkter

Jag trodde att Signa, med åtskilliga produktioner bakom sig, hade ett stadigt och organiserat arbetslag bakom sig. Att hon och Arthur skulle ha den drivande kraften och vara ledarna i projektet. På presentationen fick jag det intrycket och som ny medarbetare stödde jag mig på den informationen. Dessutom trodde jag enligt utsago att Kanonhallen skulle finnas på plats här i Malmö och handgripligen hjälpa oss. Men detta var ett totalt missförstånd.

Jag anser att Signa och Arthur har visat stora brister i sitt ledarskap och dåligt omdöme att sätta sig själva i dessa positioner. Jag anser att man trots stressiga situationer ska kunna ta ansvar för

gruppen och vara tillmötesgående. Man ska vara intresserad av att själv skapa kontakter, att vara klar och tydlig i vad man har för mål med det man gör, att kunna ställa frågor och delegera arbetsuppgifter på ett tydligt sätt, att vara med i processen på ett givande sätt, att organisera, planera, stötta och ge uppmuntran under besvärliga perioder. Om man som ledare inte kan leva upp till detta, anser jag att man inte ska ha den positionen. Situationen kan lätt leda till att andra måste ta över delar av detta ansvar, vilket i sin tur kan leda till skuld och utarbetning hos dom övriga i projektet. Om jag hade fått delar av detta ansvar ordenligt uttalat redan från början av projektet, hade jag med gott samvete kunnat avsäga mig vissa uppgifter. När en ledare inte har förmågan att avsäga sig sin position till förmån för ett bra och organiserat projekt så går det ut över det sistnämnda.

- Kan man verkligen vara både projektledare, ha ansvar för teknik samtidigt vara ansvarig för det konstnärliga arbetet? Jag tror inte att det är lämpligt att ha dessa båda positioner, i alla fall inte i ett så stort projekt som detta. Jag tror att den ena uppgiften lätt får övervikt eller så gör man båda jobben och blir utarbetad.
- Varför anställde Signa och Arthur inte en producent? Projektet skulle enligt mig ha behövt en utomstående producent. Det hade varit enkelt att delge den personen all information vi hade arbetat med. Detta skulle ha underlättat för oss alla och gjort att stämningen och stressen antagligen inte utgjort den belastning som den gjorde.

- En sak som jag tror bidrog till det stora ansvar jag fick var att Signa och Artur inte tog några kontakter själva. När det var något dom ville veta eller någon dom ville tala med, till exempel Skanska eller K3, gick alltid kontakten via mig. Förmodligen var språket en orsak till detta, men jag tror också att det för dom var den enklaste vägen att gå. Om Signa och Arthur tagit kontakterna själva hade dom blivit mer insatta i händelserna runt mitt arbete och jag skulle kunnat ägna mer tid till min huvudsakliga uppgift, scenografin.
- Jag förstår ännu inte varför ingenting gjordes för att det skulle komma fler och arbeta med projektet, trots att jag bokstavligen skrek efter hjälp. Det fanns säkert folk på t ex skolan som skulle varit intresserade av att arbeta. I stället fick jag lov att fråga mina kamrater om dom ville hjälpa mig, vilket dom till min stora tacksamhet gärna gjorde. Jag hade visserligen kunnat boka in tid med Håkan för en presentation av projektet för klasser på skolan och på detta sätt letat arbetskraft. För mig fanns dock inte den tiden så jag hade gärna sett att Signa, som stod för projektet, hade tagit det ansvaret.
- En annan stor organisatorisk svaghet var bristen på möten. Jag tror det hade underlättat arbetet mycket om vi hade haft fler möten med oss i den ledande gruppen och alla övriga inblandade. Jag har i efterhand fått höra att många

av dom som inte riktigt var insatta och bara arbetade ibland, bara upplevde kaos. Om dom fått veta lite mer om vad som var planerat och hur saker var tänkta att göras o s v, skulle dom också kunnat ta flera egna initiativ. Jag kan i och för sig förstå varför det inte blev så; det var framförallt bristen på tid bestämde det. Jag tycker dock att jag lyckades ha ganska bra med möten med dom jag arbetade närmast. Men självklart handlar allt om att vara öppen i informationen och att hela tiden se till att alla känner sig delaktiga

- Projektet präglades av ett glapp mellan visioner och praktisk genomförbarhet. Väggar skulle upp, saker skulle byggas, men det fanns ingen budget. Jag känner att det ställdes alldeles för stora krav och att hjälpen från Signa i den delen var nästan obefintlig. Det var som om jag hela tiden fick mer och mer idéer att uppfylla, men inga tankar på hur det skulle gå till.
- Jag kände tydligt att Signas konstnärliga direktiv blev färre med tiden, entusiasmen fanns inte där på slutet. Det blev en svår balansgång mellan vad jag själv skulle besluta och vad jag skulle fråga Signa om. Detta var både bra och dåligt; det var så klart skönt att inte behöva fråga, men samtidigt ville jag inte riskera att hon inte skulle vara nöjd.
- Jag är ledsen för hur skådespelarna behandlades under den sista perioden

av projektet. Dom blev inte informerade om att dom skulle arbeta i huset i stället för att ha workshops. Jag tyckte detta var fel, vilket jag också påpekade. Svaret jag fick gick ut på att det här var ideellt arbete och att dom därmed inte kunde ställa några krav. Dessutom skulle ingen komma om dom blivit informerade. Det här ledde till att stämningen blev irriterad. Dessutom var det ju jag som fick ta hand om deras besvikelse och försöka lätta upp stämningen samtidigt som jag delegerade ut vad som skulle göras.

- Hade inte Signa och Arthur klart för sig redan i början av projektet att det skulle behövas godkännande av brandsäkerheten, mattillstånd och alkoholtillstånd för att över huvudtaget kunna genomföra den här performancen? Varför såg dom inte till att söka tillstånden innan vi började så att det inte låg på stackars Evas axlar att bära detta ansvar, några veckor innan öppning? Och vem var egentligen ansvarig? Var det jag och Eva som skulle stå på papperen? Tänk om något allvarligt hade hänt.
- Något som jag verkligen är besviken över efter den här produktionen är att vi som arbetade för Signa med att bygga upp och genomföra The Black Rose Trick inte har fått någon som helst uppmärksamhet i tidningarna och annan media. Trots att föreställningen blivit omskriven och Signa blivit intervjuad ett flertal gånger, har vi inte

blivit omnämnda en enda gång. Jag saknade dessutom uppskattning och tacksamhet från Signas sida för alla dom som hjälpte till på sin fritid. Hotellet hade inte öppnat om det inte var för alla oss som arbetade.

5. Tack till

Trots all min kritik vill jag slutligen tacka Signa för att jag har fått arbeta med henne och få ta del av hennes konstnärskap. Jag är väldigt glad för att jag har fått vara med och bygga upp The Black Rose Trick Hotel. Jag känner också stor glädje över att det blev den succé som det blev med tanke på hur mycket tid och tårar vi har lagt ner på det här projektet.

Jag vill också tacka Marianne, Tomas, Robban och Marie som tog sig tid att komma, samt Hanna, Helga, Eva, alla skådespelare, Artur och alla andra som genom att vara delaktiga i projektet hjälpte mig att genomföra och lyckas med mitt arbete. Jag vill dessutom tacka Caroline Andersson för den sponsringen till scenografin som hon bidrog med. Jag vill tacka min bror Pontus som tog hand om min dotter alla nätter jag var vaken. Sist men inte minst vill jag tacka Arne som gjorde det omöjliga möjligt för mig. Tack.

Amanda Wickman

